

Corneliu Neagu

Necorupb

GARĂ FANTASTICĂ

La marginea uitării începe să apară
o umbră nevăzută venită din trecut
cu dorurile toate lăsate într-o gară
în seara fără miză de care m-am temut.
Te așteptam acolo pe-o bancă părăsită
adusă într-o noapte, pe un peron rebel,
cu trenul neuitării, de-o vajnică ursită
ce-și căuta în gară iubitul infidel.

Imi amintesc ursita, ea semăna cu tine,
deși părea mai tristă, privită din profil,
când cobora grăbită în gara fără șine
având pe chipul tandru un zâmbet inutil.
Ducea în spate banca croită din iluzii
în nopțile cu lună, pe malul unui râu,
de tristele himere născute din confuzii
ajunse-n apa rece adâncă pân-la brâu.

Erai și tu acolo cu hainele-aruncate
pe-o piatră răsturnată, căzută de pe mal,
te ridicai din apă mai plină de păcate,
sedusă de un faun sub unda unui val.
Plângeai, ieșind din apă, rănită de păcatul
rămas înfipt în trupul pe care l-am iubit,
iar eu, pe malul apei, eram precum soldatul,
pe crucea suferinței în taină răstignit.